

мята. Енчевитѣ братя, ловцитѣ, я дебнѣха, но не можаха да я видятъ нито веднажъ. Никой нищо не знаеше за нея. Следъ като ѝ бѣха взели вълчетата тя каточе се уплаши и забѣгна. Само нѣкои селяни, които бѣха ходили на воденица и минали край Имаретската гора, разправяха, че чули да вие вълкъ навжтре въ гората.

Така се мина петъ-шестъ дни и повече. Изведнажъ вълчицата се обади и по единъ страшенъ начинъ даде да се разбере, че е тука. Близо до гората, въ една кошара, отъ седемдесетъ и нѣколко кози, половината бѣха издавени. Много добитѣкъ сжщо тѣй бѣше изпохапанъ и трѣбваше да се заколи. Но най-страшното стана една нощъ въ Сърнено, гдето бѣха занесени вълчетата: нѣщо влиза въ селото, дига се олелия, кучета лаятъ, квичатъ, изплашениятъ добитѣкъ реве. Нѣщо ходи отъ дворъ въ дворъ, но никой не смѣе да се подаде навънъ. Енчевитѣ братя, ловцитѣ, тая нощъ липсаха отъ село. Само единъ по-сърдченъ селянинъ се осмѣлилъ да погледне изъ прозореца и на свѣтлината видѣлъ вълчицата: тънка, дълга, съ напръщѣли бозки, раздѣхтѣна отъ умора, съ увисналъ езикъ...

Както казваха, нѣмаше кжща въ селото, въ която да не е удушено нѣкое добиче. Каточе бѣше преминала по добитѣка чума. Петъръ овчаря стана изведнажъ много загриженъ.